ИМЕНИК

Има умра
марам
мума падури
славе и преславе
цркве и барјаци
сађаци
уроци
лиле
зориле
русаље
ветровњаци
бели вид
виле и братимства
запис и врачке

има који се ћуде
који попевају
који кљасти се рађају
који дубоко копају
који у ископано дирају
који тицу стреле
који су устрељени

који чине који су опчињени
који посрћу који
оно што мине
наново пију

и има снован стас
мирис жена има брег
има шума
и тмина
и уштап има
свевиди има нав
има извор и проклетство

немира
и пламена
који нигда уждети нећеш
има

1981.

ЛАПОТ

Да им не дотежа
на припеци
на олујном овом пољу
од студи око срца
у костима
због мутног у очима
да би се гордије на праг стало
да би се у врх софре село
без жалбе их у гору одвести
виовилска где су виришта
куд кљасти пролазе вукови
орлушине
од катрана гавран тамнији
свето је то што чинимо
душе њине у светлије отпремамо
с радошћу у овај свети дан
на лапот пођимо
само кашаљ суви да не слушамо
о њима ко да бригу бере
светли се богови осмехују
док секире оштримо
од дрена тврде куке изрезујемо
на лапот
на лапот идемо

13 – 16. 6. 1983.

ЗАЛАЗИ МЕСЕЦ

Не гради путеве
не гради тамне дворове
то је тек помисао да себи олакшавамо
а намет и глоба данима падају
јер старимо а то је удес
видео сам који ништа од тога
нису имали
они су ходили и љубили олакшани
сви светови припадали су њима
све траве сви вртови
надушак су воде испијали

кад месец зађе плес зачињали
ватре су носили уза се уждене

с месецом сад залазим и ја
овај кад мине час
и од мене одвоји душа
више нећеш знати
никада и ником
ни у сну на знање дати
да наша су само маштања
како има богова и трагова њиних
светлости које окрепљују
вода која ране утиру
да наша су само маштања
како има ствари бољих од ових које су

8. 11 – 10. 12. 1983.

ДОДИРИВАЊЕ ЗИДА

Једном сам се пробудио и зид додирнуо
као да никад пре нисам зид додиривао
и бршљан који се низ њега пружио
и зрна прашине која су на њему остала
сунце ми је понад чела титрало
као да никад пре нисам сунце
понад чела и ока имао
тако се лако нешто у мени кретало

онда сам очи изнова склапао и сањао
како ми непозната девојка црну ружу дарује
као да никад пре нисам у руци цвет имао
тако сам је нежно низ пробуђену улицу носио

ДОГОДА

Догода кад мине сан
невидљива ти ћеш знати
семење цветова дивљих
што изгубљене белеге откривају

и тражим те у шпиљама
где ни бубе не силазе
осмех ти из сваког одсјаја
из неначете воде допире
у травама никле ко дивље јагоде
твоје груди наслућујем

догода кад мине сан
љубити тебе хоћу ли
док спушта се вече
и помаља северњача
плаветан твој стас
хоћу ли досегнути
и доба блажено
где живот траје
колико и трептај
који путује звездама

12. 8 – 17. 12. 1985, Београд/Копривница

ЦВЕТ ОД ПЕНЕ

Вене ми цвеће, на длан лептир слеће,
на њега мислећи од пене вајам цвет,
миомирисни, Божји слап. Јер уклет сам
и сам, у грудима носећи чудесни сплет,
у цвет од пене мелодију своју ткам.

Вене ми цвеће, вера се круни, а душа
на неко тамно, непознато дно пада.
Душа је лептир, душа је немирна сена,
покадшто тек сићушна кап,
суза и цвет, пена, зјап. Увек. И сад,
кад пусто је и не долази нико

а ја упорно ишчекујем да дође неко,
незван, али драг. Далеко су сви путеви,
провалија на свакој стази, ни траг
у том праху не остаје. Самотном,
то узалудно ткање једино ми преостаје.

Али, вене ми цвеће. Само је лептир ту.
И пене на претек има. Кад праве љубави нема,
бар цветове могу волети. Свенуле.
И оне што су губави, и оне што зру
као плодови. Моји су дани порушена поља,
суре голети, нанизани у круг, као годови.

Ноћу ослушкујем. Иза тишине, у наслућеном,
збива се свеопште кретање боја. И тај ритам
разазнајем, уво отварам шире но око. И моја
бојазан у доба глуво бива мрачни лавиринт:
чему љубав када има музике која ме гони
да вајам цветове од сребрне пене,

а пену од недоумице, од слутње и сјаја
који се од месеца откинуо и спаја светове,
у доба стида. Чему тај сетни трептај у грудима
када је самоћа далековидна и у њој се најбоље
понире у себе, да се открије драгоцена руда,
у којој се скрива опојна мелодија.

16. 1 – 22. 12. 1994, Копривница/Београд

ВАРКА

Нисам довде стигао, варка је моје присуство,
ја сам у оној тамној шуми остао.
А ово што као моје обличје сагледаваш
само је иверје са големих стабала отпало.

2. 5. 1999.

КОМЕНТАР УЗ ПЕСМУ ВАРКА

У тој тамној шуми
на домак које је све почело
тополе миришу опојно
и киша пада тихо прекорно
на трен сам једном у њој застао
једном а није престало
траје обнавља се кружи
трептај твојих усана
као прстен око мене се обавија
и заувек ме оставља
под окриљем големих стабала

6 – 18. 9. 1999.

НОЋУ

Страшна ми птица сву ноћ под прозором поје.
Не, то није птица, то је мрска злослутница,
страшни весник што се скрио, а сад се пробудио
и пева да нестварно све је што је на души
пробило плашт пурпурни.

Како трајем? Зар се нисам расточио
и укочио од студени и мука?
Сву ноћ исту песму чујем –
зар ми мирује рука? Зар ми је замро глас?

Сушта нит трепери у тој мелодији
која не престаје да мери оно што доноси
наредни трен. Следим њен одјек и знам:
час је да ме пренесе у просторе где није мој

ни кров прокиснули, ни грумен земље на који сам
стао. Ни оно што сам из немуштог докучио,
што ми се приснило. Зафировом уздаху предан
промичем с лелујавим сенима кроз врата

која сам никада отварао не бих. Иза њих тиња
тајни пламен, злату отет и нежно обвија
моје стопе. И дели ме на оног ко отвара врата
и ко докучује када се застори лагано склопе.

27. 7. 1995 – 4. 11. 1996, Београд

ПРЕОБРАТИ МЕ, ДЕВОЈКО

Душа је моја ломна
скоро да сам пепео
дах ми примају зидови
а очи сводови
преобрати ме девојко

још само сећање има сјај
тајно му жељу придодај
све је друго од мене отекло
давно сам коња раседлао
преобрати ме девојко

на пању петла черупај
преда мном груди распрострн
ветру мирисе отела
топлом дојком
преобрати ме девојко

9 – 28. 10. 1987, Београд

ОТВАРАЊЕ ГРОБА

Ни заспати не имадох кад а већ мину
четрдесети дан
откако те упокојих моја јадна моја једина
драгано
ни у сан да ми дођеш из даљина твој глас
да ми се причини
јеси ли изван звучних изван светлосних
изван спиралних зидова

или је још дубље твоја душа зашла у таму
недогледну
време је да ти лице сузама умијем гроб ти
отворити морам
нек праштају преци и светли богови
по теби мртвој кад прилегнем од жудње
успламтео
и мртва ти јеси сочнија од оних због којих трепере поља
кад се будем придигао а ти иста остала
нећу знати где престаје стаза где воде
увиру где траве не ничу
и жив бићу мање но ти која лептир и
земља постајеш

1.8-24.9.1987, Београд

ЗВЕЗДАНА СЕСТРА

Цвете орошени свенули
сестрица моја зажарено око има
чудесно њен се повија пâс
страшну зољу чашицама скриј
нек ме боде нагло разбуђена
нека ме вија мрклином
када приспе она света ноћ
руке ће моје бедрима њеним узмицати
дојке ћу њене сулуд тргати тад

из бунара воду вадим
по себи ледену је проливам
залуд себе леском бијем
куд да ходим ја да ходим
којих гора које биље
на љуту рану да привијам

не помаже вранац коњ
не помаже крилце шишмишово
куд да одем ја да одем

од те реке у тој ноћи подалеко
у нигдину у пусту планину
међ камење у ком божји траје сан
где не пламти осмех ока сестриног

21. 4 - 16. 7. 1984, Копривица/Београд

СЕОСКА ЛЕПОТИЦА

Забите и пусте пределе бирај
камо да прогнаш кочоперног оца
кад ти је мајка сеоска лепотица
како да љубиш мање лепу жену
остаје ти једино да береш турчинак
циганско цвеће
и да га мами на уздарје носиш
изјутра кад роса падне
да те привије на груди
из којих ти је светлост дотицала
да те у чело љуби блажена

20 – 29. 12. 1989, Београд

ЧУБРА ЛАГАТОРИ

Доцкан пођо'
кроз голему помрчину
далеко да дођем
кад прегази' три потока
око глежња
нешто ми се сплело
ја не падо' на ледину
већ узлете' преко брда ваљувата
тад ја спази'
у облаке се село дигло
по њем' разлегла се свирка:
тупан бије

пишти дудук
страшне јаде гајде запевају
уто самну суро јутро
и ја видо' поље непознато

6 – 16. 11. 1990, Београд

КИШЕ ПРОМЕНА

Још по нека суза и пев
у старе нас крајеве враћају
а тамо су ветрови само

и нема ничег
а има камена
и има студени у брдима

кише спирају путеве за нама никле
једино светлост трепери
о повратку замире глас

да ли спирају трагове
ако се трагови на пород преносе
да ли спирају гробове да ли су нехајне

кише спирају путеве за нама
хоће ли однети и оне на које нисмо кренули
хоћемо ли без путева остати

неке друге пределе уснути
били смо али и нисмо
време је места изменило нагло

20. 5. 1984 – 11. 5. 1985, Београд

ЗАВЕТ

Ак' ме згоди прах
граб ти сади
понад моја луда глава

весело
там' где душа исходи
и врати се буновна
међ вас стравом опчињене

светла песма пуштај
низ поље нежњевено
да с покојем ми труне
чело осмуђено
да никад по злу се
мој мукли не спомене сан

и да родиш једра мома
једра мома недирана
и да носиш мутна вода
мутна вода пресољена
те да родиш за родове
подобра челника

моје име да му даш
од мен' ни прах да нема
он да јаше неседлано
он да љуби недирано
да он бије она хрома звер

6. 11 -5 .12 .1985, Београд

ПЕШЧАНА ПТИЦА

Хтео сам од песка птицу да начиним
птицу са отвореним кљуном и крилима
као што сам путеве и куле правио
да птицу направим хтео сам од зрнаца
и воде, од магле и пепела, да буде моћна
не да бих се њоме пред спавање играо
но да бих је гледао и дивио се
њеном перју и оку зачуђеном
птицу сам хтео која лети и дозива
ја и сад верујем у њен лет
свеједно што сам нехотице на песак стао
и сам сам једном летео

био сам птица песак сам био
али нагло је киша почела и све је престало
и песак да се ковитла и вода да кључа

У ИМЕ ОЧЕВА

У име оца мог
и његовог оца
и свих отаца пре
ова претешка чаша
овај зачарани врч
вино од туге
и радовања
опојна песма
и одсјај огња
трава спарушена
и мирис омана
душе и тамјана
у име свих нас
који били смо
и јесмо
за оне који долазе
за све будуће лепоте
за сав будући сјај
овај пехар наде
и вере постојане
ево испијам
и њиме призивам
дођите на извор
у његовој бистрој води
своје лице да сагледате

СЕОБА: СПИСАК СЕЋАЊА НА КРАЈУ 17. ВЕКА

1.
И сад чујем добоше. И сећам се предвечерја
у коме је све почело: нисам поток прешао
него сам тик уз то бедро стао, згрануто лице
у дојке сакрио. Сви који су бежали,
крај нашег су грма протрчали. После смо данима,

кроз шуме, страх у камен и најтврђе дрво сакривали.
Сећам се вучјег брлога и трка дивљег вепра,
сећам се оскудног пламена и неба просејаног звездама.
Тада сам љубио дивље јер није било никог,
ни напред, ни иза, те ми се чинило да смо сами остали.
После је река хучала и, опет су, однекуд,
допирали добоши.

2.
Касају коњи. И промичу лица забринута,
у нешто далеко загледана. Ко ће да докучи даљину,
ко ће да разлучи поље, пределе и избе, у њима расуте?
Ја тражим свој поток, свој забран, своје ветрове.
Води ме траг који се негде у мени склупчао
и усмерава ме за Сунцем, за Даницом, најсјајнијом.
С многима сам некуда ишао, али њихови богази не беху
моја почела. Сви јелени, сви вепрови, лисице,
сове и вукови, које сам успут сусретао, моја су свита.
И са мном, за звездама путују. Ја само откривам
колико су брда пространа, колико су шуме слободне
и које су вирове виле запоселе. На врху дрвета заспим,
тик крај воде се пробудим, с јежом на длану
с даждевњаком на рамену.
Певам травама и дрвећу, дозивам облаке,
препелице и гугутке, и зечеве од свих хитрије.

3.
Бежали су од злих очију, од љутих ножева,
од сабље завитлане, уз себе привијајући оно мало
што су руке понеле. Ништа нисам имао до куражи
те кренух да тражим своје ветрове.
Тамо где су најнежније песме просипали, било је моје предворје.
Са незнаном сам браћом кроз долине ишао,
али сам губио њихове збегове када смо бежали
од разјарене хорде. Сво пространство, сво зеленило,
све што се плави, и сав сунчев сјај, мени је припадало.
С надом сам се будио,
с радошћу сам, опхрван, тонуо у сан.

4.
Сањао сам да ми је раме засекао месечев зрак
и да ми из ране капљу сићушни мрави,

црни и жути као што је месечина разиграна.
Хтео сам руку да повучем али је рука,
лака препелица, одлепршала до процвалог грма.
Кљуном зоба цветове. И бубе на цветовима,
покрај цветова. И сама је процветала. Рука која бежи,
ни буба, ни цвет, него зрачак долепршао са месеца.

5.
Нису ме плашили снови него ми мучни беху каменови
као узглавље. После сам пратио токове воде,
у шупљим се врбама сакривао, брао цремуш и коприве,
глогово зрневље и рујне дрењине.
Видео сам сву људску муку,
њиве неузоране, жита у згаришту,
кукурузне стабљике покидане.
И топот коња као да од неба допире
и прети,
све ми се то у поре на длану уткало.
Имао сам нож и секиру, грабуље и котарице,
сад је и то крај неког камена иструнуло
јер сам, од вијара лакши,
низ празно поље побегао. А бег ми још увек није престао.

6.
Низ поље бежећи (али ко је то бежао?),
некуда сам дошао. У незнано поље,
у гору тамну, до велике воде. Ту сам застао.
Стојим и сад, као да лебдим над амбисом,
јер ме сустижу гласови, јер ме лавеж опхрва.
(Да ли су икада тако пси лајали?)
Опет бих бежао, али то више не умем,

опет бих ка брегу ишао,
али брег се измакао.
Можда сам застао да бих своје снове пронашао
(Ко још сања ходајући ка расцепљеном сунцу?),
можда сам на том камену своје било открио.
Зар и тај камен морам да оставим?
И ову урвину? И ову траву угажену?
А где ми је смирај?